

Sygn. akt II CSK 767/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. M.

przy uczestnictwie H. U., B. K., A. X., M. X., A. P., T. P., I. W., K. Y., J. K., A. O.  
i E. W.

o zniesienie współwłasności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2014 r.,

na skutek skarg kasacyjnych wnioskodawcy i uczestniczki postępowania J. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek H. U. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego od J. K.**

## UZASADNIENIE

1. W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki postępowania J. K. wniesioną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 lutego 2013 roku (III Ca [...]) zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, a nadto jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozpatrywanej sprawy (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09). Wywód ten

powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Istotne zagadnienie prawne sprowadza się, zdaniem skarżącej, do tego, czy zasądzenie na podstawie art. 212 k.c. dopłat pieniężnych na rzecz współwłaścicieli celem wyrównania udziałów w dzielonej nieruchomości ma mieć charakter realny, to jest taki, w którym prawomocne postanowienie będzie nadawało się do egzekucji na drodze prawnej, ale także czy egzekucja ta nie będzie sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, zasadami Konstytucji R.P. oraz normami moralno-etycznymi powszechnie przyjętymi w Rzeczypospolitej Polskiej oraz czy sąd dokonując rozliczenia przez dopłaty pieniężne w sytuacji, gdy uczestnikami postępowania są osoby spokrewnione ze sobą oraz osoby obce, w pierwszej kolejności powinien zasądzić dopłaty celem wyrównania udziałów od obcych uczestników, a następnie wobec braku takiej możliwości od krewnych.

Tak sformułowane kwestie nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w przedstawionym wyżej rozumieniu, wymagającego wypowiedzi Sądu Najwyższego o walorze ogólnym i oderwanym od realiów rozpoznawanej sprawy, co oznacza, że przytoczona przesłanka przedsądu nie została spełniona.

Skarżąca nie wykazała także, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Takiego wyводу skarżąca

nie przedstawiła, ograniczając się do wskazania, że zaskarżone orzeczenie narusza, w jej ocenie, art. 316 i 382 w związku z art. 391 i 13 § 2 k.p.c. W uzasadnieniu tej przesłanki skarżąca kwestionuje w istocie ocenę dowodu z przesłuchania przez Sąd drugiej instancji wnioskodawcy A. M. oraz poczynione na podstawie tego dowodu ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego postanowienia, co jest sprzeczne z treścią art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.

2. W związku z skargą kasacyjną wnioskodawcy A. M. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 lutego 2013 roku (III Ca [...]) zważyć należy, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi.

Występujące w sprawie zagadnienie prawne sprowadza się, zdaniem skarżącego, do tego, czy w sytuacji, gdy biegły sądowy uzupełnia z własnej inicjatywy złożoną wcześniej opinię, Sąd orzekający jest zobowiązany z urzędu wezwać biegłego do wyjaśnienia powstałych rozbieżności czy też może pominąć uzupełnienie stanowiska biegłego z uwagi na to, że zostało ono przedstawione w niewłaściwym trybie postępowania. Tak sformułowane zagadnienie nie stanowi jednak istotnego zagadnienia prawnego w przedstawionym wyżej rozumieniu i nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Po pierwsze z akt sprawy wynika, że Sąd Okręgowy nie dopuścił dowodu z dokumentu złożonego przez biegłą A. K. z jej własnej inicjatywy (pismo biegłej z dnia 30.10.2012 r. - k. 1756-1764 akt) przez wydanie stosownego postanowienia na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym. Po drugie w piśmie procesowym z dnia 20.11.2012 r. (k. 1780-1782 akt) wnioskodawca złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność wysokości dochodu ze ściany reklamowej budynku (k. 1781), co dezaktualizuje wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie, czy taki dowód powinien być dopuszczony przez Sąd z urzędu. Po trzecie na rozprawie w dniu 23 stycznia 2013 roku Sąd Okręgowy wydał postanowienie oddalające wniosek A. M. o dopuszczenie powyższego dowodu (k. 1865 akt), a obecny pełnomocnik

zawodowy wnioskodawcy nie złożył zastrzeżenia z art. 162 k.p.c. do protokołu rozprawy.

Skarżący nie wykazał także oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przedstawionym wyżej rozumieniu, albowiem nie wskazał, na czym polega oczywiste jego zdaniem naruszenie art. 316 i 382 w związku z art. 391 i 13 § 2 k.p.c. Z akt sprawy wynika, że Sąd drugiej instancji dopuścił dowód z przesłuchania A. M. na okoliczność jego aktualnej sytuacji majątkowej, tak więc uzupełnił w niezbędnym zakresie materiał dowodowy, w ramach przysługującej mu władzy ocenił ten dowód i poczynił na jego podstawie ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia.

W tej sytuacji na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Sąd Najwyższy oddalił wniosek uczestniczki postępowania H. U. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną J. K. o przyznanie H. U. kosztów postępowania kasacyjnego uznając, że nie zachodzą podstawy do odejścia od reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c. zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1999 r., III CKN 497/98, OSNC 2000, nr 6, poz. 116).